

Kornhäusel a jeho věž

Josef Kornhäusel byl jako architekt jedním z nejvýznamnějších uměleckých představitelů biedermeieru první poloviny 19. století. Svými stavbami rozhodným způsobem utvářel panorama města Vídně. Zvláštní zmínku si zaslouží divadlo Theater in der Josefstadt, synagoga v Seitenstettengasse, Seitenstettenhof, Schottenhof a mnoho dalších staveb na předměstí a v okolí Vídně.

V roce 1825 postavil Kornhäusel (obilný dům) obytnou budovu s věžovitou přístavbou na horním konci ulice Seitenstettengasse. Ta mu sloužila jako ateliér a domov důchodců. Přístup do věže byl možný z pátého patra hlavní budovy. Legenda vypráví, že přístup do nejvyššího patra byl možný pouze po žebříku. Kornhäusel chtěl mít možnost nerušeně pracovat ve svém ateliéru a pokud by náhodou za ním běžela jeho hašteřící se žena, mohl jednoduše vyjít do tohoto nejvyššího patra, vytnout žebřík a zavřít padací dveře.

S výškou přes 35 metrů byla věž Kornhäuselu dlouhou dobu nejstarší výškovou budovou ve Vídni.

Ve 40. letech 19. století tam žil básník Adalbert Stifter, což dnes připomíná pamětní deska na ulici Seitenstettengasse. 8. července 1842 pozoroval Stifter z vyhlídkové plošiny věže úplné zatmění Slunce. Tuto památnou událost zaznamenal ve své knize „Aus dem alten Wien“ (Ze staré Vídně) dojemnými slovy:

„Neboť ne jinak než jako poslední jiskra umírajícího knotu, poslední jiskřička Slunce právě tak roztála, pravděpodobně zpátky roklí mezi dvěma horami na Měsíci - byl to opravdu smutný okamžik - kotouč za kotoučem se teď zakrýval - a byl to okamžik, který měl opravdu srdcervoucí efekt.“ Uzavírá své úžasné pojednání slovy: „Nedokázal bych pojmenovat žádnou symfonii, oratorium nebo něco jiného, co by se vyrovnalo hudbě, kterou vytvořilo během dvou minut světlo a barvy na obloze.“